

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

29

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

WERE DI, SIGNOR CAPITANO!

19-7-1951

W. VANDERSTEEN.

(ZIE BLZ. 10)

Mijn trotsch gedicht

Dit is het erfwoord onzer vaadren :
bemin dit land, bemin en strijd;
weer 't zout der zee in lauwe waatren
en haat met adel al wat nijd
of lafheid dooft in uw blazoenen,
wier oude glans, van smetten vrij,
nooit zon met schaduw zou verzoenen
opdat hun beeld uw luister zij.
Dees gronden, teelden tarwe en eiken
want de aard'was ieder zaad gezind
daar met hun zweet en met hun lijken
uw vaadren 't land hebben bemind.
Verloochen van uw grond geen voor,
geen halm of zode, wet noch zede;
winden verwaaiden wel ons spoor,
geen noodweer sloopt uw trotsch verleden.
Breek aan één tafel 't éene brood
in lief en leed en eendren zegen,
verwin uw nood en ga den dood
met d' adel uwer vaadren tegen.
Zij leefden vrank en sneefden vrij
en werden in hun grond ontbonden
van al wat lief hun was en zij
in de eeuwigheid zichzelf hervonden.
Ons blijft het erfwoord onzer vaadren :
bemin dit land, bemin en strijd,
en wees geen wankel riet ter waatren
doch wel een eik die staat of splijt.

ALBE.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

is een boeiend en avontuurlijk verhaal dat volgende week verschijnt in « KUIFJE ».

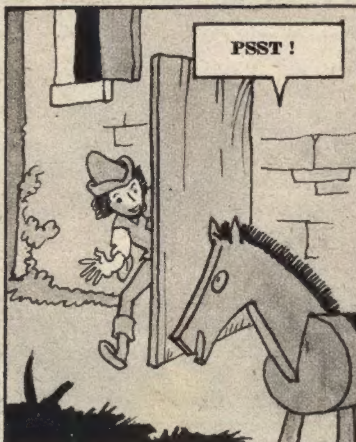
KUIFJE (weeksblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16 *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij:* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Abonnements-prijzen	*België*	*Belg. Kongo Buitenl. en*
Ab. drie maand. .	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maand. .	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar . .	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel 76-80 Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl: 3.50 per kwartaal.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

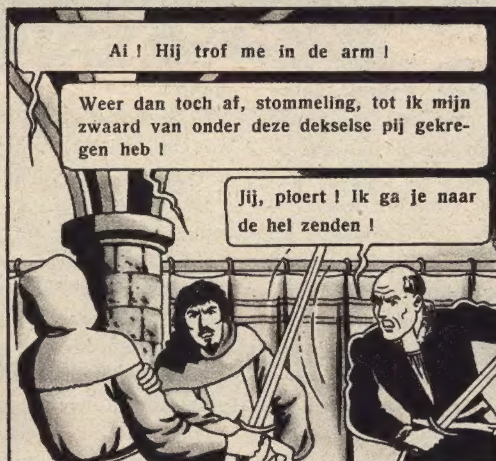
(Wordt voortgezet.)

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Ridder Jan is met Koen en de soldaten van de Heer van Kessel naar Lotharingen getrokken om er de legers van de hertog van Bourgondië te vervoegen. Ridder Steenardt, een bandiet, en de valse Geert maken hiervan gebruik.

(Wordt voortgezet.)

DE ZOELOES VALLEN AAN!

HET was in het jaar van de grote droogte, zo begon mijn grootvader z'n verhaal, dat we het Veld, waar ik geboren was, moesten verlaten. 'k Was pas acht jaar, maar ik herinner me nog heel duidelijk de uitgedroogde rivieren, de verschroeide vlakte en het vee dat heel de dag blaatte van dorst. We zouden meer naar het Oosten trekken waar de zeewind de regen meebracht en de oogst niet verdorde op 't land. In die tijd kostte de grond haast niets. Je ging op een heuvel staan en zei tot de regeringsambtenaar: Ik koop het land van hier tot zover je zien kunt. Ben je akkoord met dertig florijn ? De man knikte en de grond werd je eigendom.

M'n ouders sloten de hoeve waarin we zo graag woonden en vertrokken. M'n moeder weende, maar ik vond het natuurlijk heel prettig. Have en goed waren op platte wagens geladen en getrokken door machtige ossen. Daarachter kwam het vee. Heel langzaam ging de reis en ik liep van de ene wagen naar de andere, en babbelde met de veehoeders, allemaal kranige jongens geboren in het Veld, net als ik. Wij droomden van avonturen, maar de ouderen waren steeds op hun hoede en erg voorzichtig. Er waren immers nog wilde stammen die niet onderworpen waren en nu en dan blanke kolonisten overvielen. Zodra de zon achter de kim verdween, werd er halt gemaakt. Een schemeruur kent men daar niet. Als de zon weg is, wordt het nacht en meteen gaan al de wilde dieren op strooptocht. Het vee werd heel dicht bij de karren en de tenten gedreven en mijn moeder kookte het eten op een groot vuur, dat heel de nacht door bleef branden. Wij, de jongens, gingen op zoek naar beek of rivier en haalden water aan. Hoelang de reis juist duurde, weet ik niet, doch enkele dagen vóór we ter bestemming kwamen, doorkruisten we een woest land. Wij moesten in de kar blijven en de mannen hielden hun geweren steeds schietensgereed. Ik begreep het niet en vroeg aan m'n vader :

— Waarom zei je tegen Jacob dat hij voorzichtiger moest zijn ? En waarom mag Peter zijn karabijn niet neerleggen ? En waarom mag ik niet uit de wagen ?

Eerst deed m'n vader of hij me niet hoorde, dan antwoordde hij kortaf :

— We zijn hier op vijandelijke grondgebied en hou nu je mond !

Ik wist niet juist wie of wat mijn vader vreesde, maar ik zag wel dat hij te ernstig voor zich uitkeek om nog meer vragen te stellen.

Die avond werd er weer een vuur aangelegd en moeder bereidde het eten. Na het maal mocht echter niemand bij het vuur blijven zitten, we moesten de tent in.

Het was nog heet onder het tentzeil en ik draaide en keerde me op m'n strozak en kon de slaap niet vinden. Misschien was het ook dat « gevaar », waarover de grote mensen zoveel praatten dat me lokte en wenkte. In ieder geval kon ik het niet meer uithouden en gleed heel zacht naar buiten. Peter en Jacob, die de wacht hadden, rookten een pijp en staarden nadenkend in het vuur. Ze hadden me niet gezien. Heel voorzichtig sloop ik verder. Uit het nabije woud klonk het geschrei van vogels, het gehuil van een wild dier en het gebruis van een waterval. De geur van bloemen en kruiden hing in de lucht en ik vond het een wonderlijke nacht ! Aan de woorden van mijn vader of aan gevaar dacht ik niet.

— Zolang ik het vuur zie, heb ik niets te vrezen, mompelde ik, terwijl ik over de rug van een rund streek en Bruin, mijn lievelingspaard, op de flank klopte. En ik ging nog verder. Heel voorzichtig nochtans, omdat mijn ouders mij, als heel kleine jongen, reeds met de gevaren van de wildernis vertrouwd hadden gemaakt.

Plotseling bleef ik pal staan. Ergens naast me had ik een kreet van pijn of angst gehoord. Ik keek rond en zag toen, twee meter voor me, het hoge gras bewegen... daar lag een mens... een neger... Met de stok, die ik onderweg opgerapen had, sloeg ik de slang vlak achter het hoofd zoals ik het mijn vader reeds honderden keren zien doen had. Ik wou me omdraaien en het op een lopen zetten, want op dit ogenblik beefde ik van schrik... De man die voor me neerlag was een reusachtige Zoeloe, zijn boog en pijlen lagen naast hem en ik begreep dat hij door de slang verrast was. Heel zeker was hij op weg naar ons kamp geweest. Te dikwijls had ik de verhalen gehoord van de strijd tussen de Boeren en de Zoeloes om niet te weten welke plannen deze neger had gekoesterd...

De grote Zoeloe kreunde en voor ik het zelf besefte, zat ik naast hem en zoog de kleine wonde aan zijn been uit. Zo dikwijls had ik het op de hoeve in het Veld zien doen en zo dikwijls had m'n moeder me gezegd, dat slangengif alleen gevaarlijk was als het in 't bloed kwam en men daarom de wonde dadelijk moest uitzuigen. De neger was een krijger, dat zag ik aan de tatoeeringen op zijn borst en de eigenaardige pluimenmantel die over zijn schouders hing. Hij bekeek me met zijn grote ogen vol pijn, eerst een

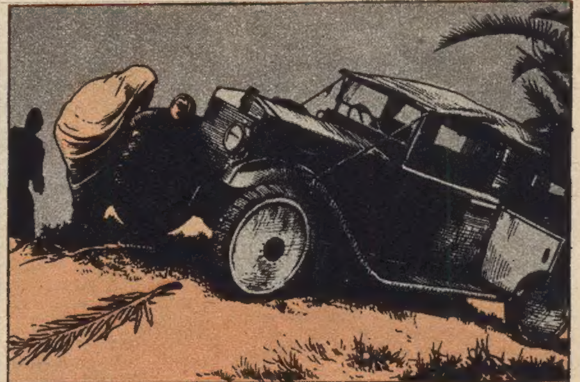
(Zie vervolg blz. 8.)

De GIEREN der ZEE

Michael Balestra, oom van Mark, werd door de « Zwarte Gieren » ontvoerd. Mark, Denis en Jan gaan hem zoeken, doch worden door een groep Bedoeïnen gevangen genomen. Jan kan onderweg vluchten, doch Mark en Denis worden meegenomen tot Arfa. Hier maken ze plannen...

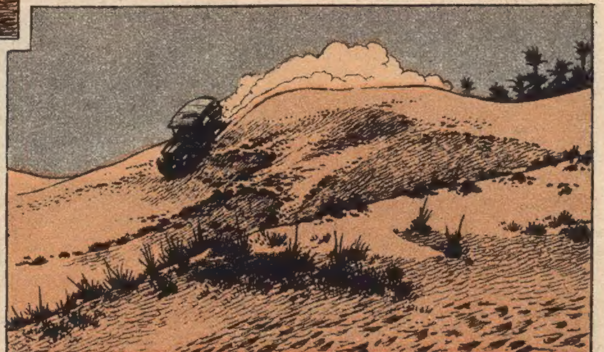
HET IS BIJ MIDDERNACHT. ALLES SLAAPT BEHALVE MARK EN DENIS...

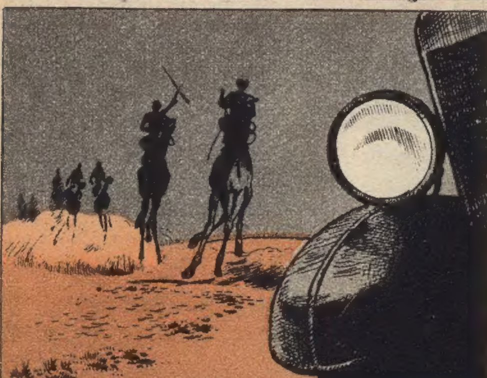

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, een verstekeling, brengt het er levend af. Na talrijke avonturen en gevaren kan hij zijn vrienden uit de handen van de Zonen van de Krokodil redden. Ze ontmoeten twee ongure personages, prins Ephraïm en zijn secretaris Domingo. Tijdens een buffeljacht wil de prins Yves Larnaud om het leven brengen. Het opzet mislukt...

DE STEM VAN DE LEEUW !

INSTINCTMATIG remden de chauffeurs van de drie wagens. Emphraïm keerde zich om en vroeg Larnaud wat er gaande was. Dzidziri lachte even :

— Trek het je niet aan, commandant, ik ben het...

— Wat ? Jij ?

— Onze vriend de prins had een hele kist springstof tussen zijn reisgoed. Ik heb hem niet gevraagd wat hij daarmee wou uitvoeren alhoewel dit zeker interessant zou geweest zijn...

— Je hebt dus die kist gegapt ?

— O, een deel slechts ! Ik wou niet dat er nog meer nieuwsgierigen in de wrakstukken van ons vliegtuig zouden kunnen neuzen !

Yves Larnaud bekeek zijn jonge gezel met de rosse haarbos van het hoofd tot de voeten maar toen hij de zachtmoedige en begrijpende blikken van Sophie voelde, wendde hij zich af en gromde :

— Verduivelde snotneus !

De piloot stak de arm in de lucht en riep in de richting van Ephraïm :

— Ik heb de wrakstukken van de « Normandie » in de lucht doen vliegen... Rij maar op !

De prins vond het blijkbaar veiliger niet aan te dringen, hij zette z'n motor aan en heel de karavaan reed verder. Weldra lag het kamp ver achter de rug. Dzidziri liet zich wiegen op de eentonige kadans van de jeep en peinsde dromerig aan de avonturen die hij in Afrika had beleefd : de grijnzende tronies van de krokozonen, zijn vrienden de Zonen van Simba, Nomogo-Kooso en Laobé. Ja, waar had die snuiter zich verborgen op het ogenblik van het vertrek ? Hij had niet eens vaarwel gezegd !...

Maar wat kraakte en kriepte er toch aan die jeep ? Net of er zat een boomtak tussen de wielen, die er niet uitgeraakte en nu voortdurend tegen het metaal sloeg. Dat werd op de duur vervelend. Dzi stopte en sprong uit de wagen om te kijken. Noch aan de veren, noch aan de assen was er iets te merken...

— Verdraaid nog toe, mopperde hij en sprong terug in zijn kar. Daar was het geluid opnieuw.

— Zelfs als we staan ? Hoe is dat mogelijk ?... Precies of er kreunt iemand ?

Bliksemsnel opende hij de reiskoffer en bleef dan als aan de grond genageld staan. Daar lag Laobé ! Men moest wel slangenmens zijn om daar in te geraken. Sophie kwam de kleine neger een handje helpen maar 't was lang niet gemakkelijk hem uit zijn schuilplaats te krijgen. Dzi dacht reeds dat hij een stuk van de koffer zou moeten afzagen, maar na veel duwen, trekken en wringen geraakte Laobé eindelijk op de begane grond.

— Je bent precies kauwgom, lachte Dzidziri.

Laobé straalde van geluk, hij danste en gaf Dzi een paar klappen op de schouder van tevredenheid. Hij wou ook Sophie omhelzen, maar toen kwam Yves er tussen :

— Niet erg slim wat je daar uitgezet hebt. Je zult nu te voet moeten weerkeren.

Het gezicht van Laobé werd asgrauw van schrik. Hij schudde het hoofd en smeekte om bij zijn vrienden en vooral bij het Leeuwtje met de Vlammende Manen te mogen blijven.

— Neen, we kunnen je niet meenemen, antwoordde Larnaud kortaf, zie je dan niet dat mijn auto reeds overbelast is !

« Zijn auto ! » Dat was een beetje overdreven en Dzi merkte kalm op :

— Ik dacht dat Laobé en ik deze jeep gevonden hadden !

De piloot fronste de wenkbrauwen en had lust er de jonge avonturier aan te herinneren dat hij zonder vragen in « zijn vliegtuig » gestapt was doch Sophie was er gelukkig nog en zij bracht het weer voor elkaar...

— Nu goed, stap in, zei Yves schouderophalend.

De jongens lieten het zich geen tweemaal zeggen, ze omhelsden elkaar en sprongen in de jeep. Sophie bekeek hen glimlachend en zegt :

— Ik denk dat Castor en Pollux, de kinderen van Moehoe, zich ook zo gedroegen.

En weer werd de weg voortgezet. Het was een weg zonder geschiedenis, maar toen de avond kwam vroeg Dzi aan zijn zwarte vriend :

— Ben je al ooit in deze streek geweest ?

Laobé schudde ontkennend het hoofd.

— Zonderling maar het bevalt me hier niet.

Dzidziri staarde naar het landschap, de bomen werden allengs hoger en machtiger en het groen dichter en verstikkender. Men kwam er nog heel moeizaam doorheen en af en toe moesten boomtakken over moerassen gelegd worden opdat de wagens niet zouden wegzinken. De lucht was loodzwaar en uit de te vruchtbare grond stegen dampen op. Langs de boorden van de plassen schoten hier en daar grote bloemen op en witte en purpere waterlelies met enorme bladeren dreven op het water.

In de verte hoorde men het gekabbel van het water. Het geluid zwol aan; het leek een waterval. De eerste auto stopte en Ephraïm stapte uit :

— We zijn er, zei hij.

Daar lag inderdaad de stroom en de tenten door Ephraïm achtergelaten. Inboorlingen kwamen toegesneld en verwelkomden de vreemdelingen met vreugdekreten.

— Zijn de prauwen klaar ?

Hier en daar waren enkele tenten opgeslagen

vroeg Ephraïm aan de hoofdman.

— Kom kijken.

Dzi volgde hen. Tegen de helling getrokken lagen vier of vijf stevige, lange prauwen. In ieder van hen konden zeker een dozijn pagaaiers plaats nemen.

— Met die boten, zei Ephraïm met neerbuigende minzaamheid, zal je vlug in de beschaafde wereld zijn.

Dzi antwoordde niet. « Ik vind hem ieder ogenblik onverdraaglijker. Die man is zo vies als een pad en giftig als een schorpioen. Een echt lelijk beest », dacht de jonge blanke.

De prins treurde niet om het gevoel van afkeer waarmee Dzidziri hem bezag, die jongen zou hem immers niet in de weg durven lopen ! Hij had bovendien besloten dat zijn weg die van Sophie de Manowska die avond bij de stroom zou kruisen. Het jonge meisje beviel hem en hij zou het haar zeggen.

Na het avondmaal vond Ephraïm een voorwendsel om Sophie van het overige gezelschap te verwijderen. Rondom hem strekte zich de wilde brousse uit, zo ver het oog reikte. De maan rees langzaam boven de machtige boomkruinen en gezeten op een kleine heuvel zagen Sophie en Ephraïm de stroom als een fluwelen lint aan hun voeten liggen.

— Je hebt gelijk, zei Sophie, het is mooi. Ik vind het jammer dat Yves niet hier is.

— Dat mag je niet jammer vinden, murmelde Ephraïm, de mensen van de lucht hebben immers geen oog voor aardse schoonheid.

— Je vergeet, prins, dat ik ook tot die mensen behoor...

— Neen, wedevoer Ephraïm die dichter bij Sophie ging staan, jij bent een godin door de hemel gezonden tot grote vreugde van aardse stervelingen.

— Zo poëtisch ? vroeg Sophie die een pasje op zij deed.

Ephraïm greep haar hand en fluisterde :

— Blijf nog even staan, ik heb je nog zoveel te zeggen... ik denk er reeds meerdere dagen aan... ik wou...

— We gaan terug, onderbrak Sophie...

Maar Ephraïm ging voor haar staan en zei hijgend :

— Blijf nog wat... ik ben rijk... zo je wilt is heel mijn fortuin van jou... je zult de koningin van mijn paleis zijn...

Hij wou Sophie naar zich toe trekken maar daar galmde opeens, heel dicht bij, een rauwe kreet over de brousse. Het was de kreet van een leeuw die op jacht is. Ephraïm sprong weg en riep :

— Kom ! Kom !

Hij liep zo vlug hij kon naar het kamp en lette er niet eens op of Sophie wel volgen kon.

Opnieuw vulde het gebrul van de leeuw de nachtelijke stilte alsof het dier zijn macht wou tonen aan die lafhartige man...

Dan heerste er opnieuw een diepe stilte. Sophie zei niets aan Yves om iedere woordenwisseling te vermijden. Slapen kon ze echter niet. Het was net of ze voelde dat er gevaar dreigde...

Heel laat in de nacht, toen alles stil en verlaten scheen, sloop er een schaduw in de tent van de piloot. Wat zocht die schaduw ? Waarom gleed die schaduw 's nachts in de tent ? Enkele minuten later sloop de schaduw weer omzichtig buiten en de maan verlichtte een onherkenbaar silhouet.

Plotseling weerklonk de stem van Sophie :

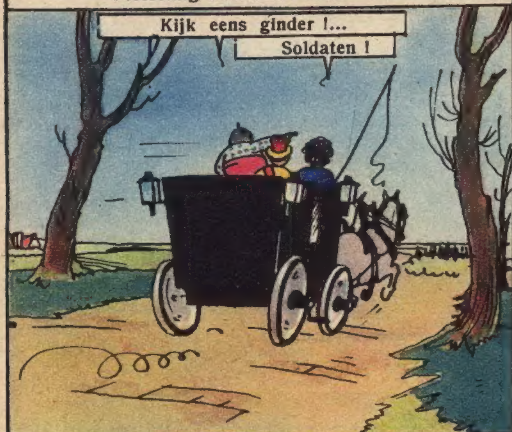
— Yves ! Yves !...

De toekomende week :
EPHRAIM SPEELT EN WINT !

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

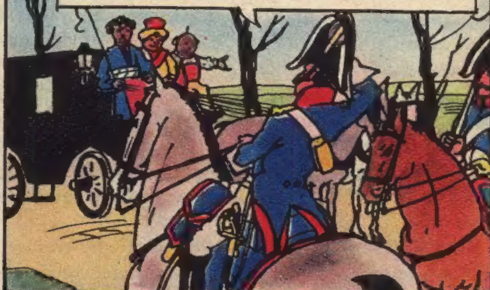
Roestan heeft Hassan en Kaddoer gered uit de handen van Montbidon. Per koets rijden ze naar Parijs om er versterking te halen...

Wij zijn Hassan, Kaddoer en Roestan, de Mamelukken van de keizer. Waarheen gaan jullie ?

Ha, eindelijk ! De keizer had ons opdracht gegeven jullie te allen prijze terug te vinden. 't Koste moeite op jullie spoor te geraken.

In het kleine bos vlak bij het kasteel houden de Mamelukken en de luitenant krijgsraad...

Hoe kunnen we naderbij komen ?

Hier is het!

Ik zou wel een wapen willen!

De bomen bieden dekking.

In een grote zaal zitten de vijf samenzweerders met de handen in het haar...

Nogmaals mislukt ! We moeten alles herbeginnen, maar intussen zou het voorzichtiger zijn er hier uit te bollen ! Ze zijn heel zeker terug naar Parijs gereden...

(Wordt voortgezet.)

DE ZOELOES VALLEN AAN!

(Vervolg van blz. 4.)

beetje onthutst, daarna dankbaar, want hij wist wel wat ik deed. Na enkele minuten duwde hij m'n hoofd weg en kwam wankelend overeind. Toen raakte hij m'n voorhoofd aan met z'n duim en tekende er een cirkel op en een V. Dan verwijderde hij zich.

De maan lei een glans van metaal over zijn gespierd lichaam en de pluimenmantel geleek op een vleugel. Als aan de grond genageld bleef ik staan tot de nacht hem geheel had opgeslokt. Haastig, maar met de grootste omzichtigheid, sloop ik terug naar het kamp en kroop onder het tentzeil...

Twee dagen later waren we aan ons nieuw land en dadelijk begonnen we ons huis bewoonbaar te maken en de grond te bebouwen. Wilde men te eten hebben, mocht men geen minuut laten verloren gaan. Toen ik veertien jaar was, stierf mijn vader en moeder besloot op de hoeve te blijven en het bedrijf verder te zetten. Op een morgen kwamen onze naaste geburen (ze woonden vijftig kilometer verder) met kar en paard in volle gallop naar de hoeve toe.

— De Zoeloes komen ! Ze steken alles in brand ! Vlucht ! Vertrek, de Zoeloes komen !

De Boeren wisten maar al te goed wat dit betekende en ook m'n moeder begreep wat er voor de deur stond, maar heel kalm antwoordde ze :

— Waarheen zou ik gaan en hoe ? Ik ben alleen met m'n kinderen en enkele oude knechten. We kunnen niet ver, of we zouden toch onderweg omkomen. We blijven hier met Gods hulp...

Onze buren begrepen haar niet en trokken voort. Wij bleven en nog anderen boeren trokken voorbij met het nieuws dat het vee gestolen en hoeven in brand gestoken waren, maar... wij bleven. Niet ver van ons ontbrandde er een harde strijd. De volgende nacht kwam moeder me wekken :

— Kijk eens ginds, zei ze.

Aan de einder stond alles in vlam en vuur. « Morgen zijn ze hier », fluisterde moeder, en ze begon te bidden.

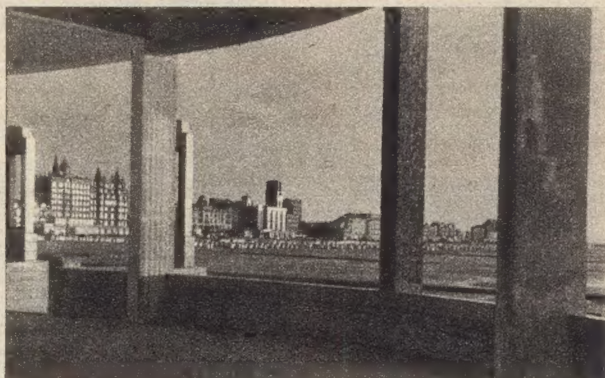
De volgende morgen was alles stil en verlaten. Ik waagde me even buiten de deur en zag toen op alle deuren, op alle luiken en op alle muren van stal en schuren in vurige rode kleur de cirkel en het teken V naast elkaar staan. Tijdens de nacht had de Zoeloe onze hoeve aldus gemerkt, omdat hij die slangenbeet in de wildernis niet vergeten was...

WAARHEEN TIJDENS DE VAKANTIE?

Ken je de Kempische heide? Wanneer je er heen trekt, vergeet dan de filters van je fototoestel niet, om de prachtige wolken op de gevoelige plaat te leggen.

Om het even waar je vertoeft, moet je steeds een origineel gezichtspunt zoeken voor je foto's. Waar mag deze wel gemaakt zijn? Het is een strandaanblik van Blankenberge gezien van op de pier.

Heb je reeds een boottochtje van Namen naar Dinant gemaakt? Dat loont stellig de moeite!

Wanneer je in Knokke een luchtdoop krijgt en je hebt de moed om even naar beneden te kijken, kun je van het Dominikanenklooster een kiekje nemen.

DE NEDERLAAG VAN SHERLOCK HOLMES

Vóór het huis van de beroemde detective Sherlock Holmes hield een taxi met luid remmen-geknars stil. Twee mannen stapten uit. De eerste, een tip-top geklede Engelsman, gaf de taxi-chauffeur een ruime fooi en schreed naar de deur, op de voet gevolgd door zijn begeleider. En men hoefde geen geoefend oog te hebben om dadelijk Sherlock Holmes en zijn onafscheidelijke vriend Watson te herkennen.

HOLMES opende de deur en liet Watson voorgaan naar binnen. In de gang bij het afdoen van hoed en regen-cape, zei hij : « Laten we eerst naar mijn studeerkamer gaan, Watson, dan kunnen we de ervaringen van vandaag de revue laten passeren. Ik heb zo'n idee, dat we een flink stuk zijn opgeschoten in die zaak... »

Hij hield de deur voor zijn metgezel los. Watson stapte de drempel over en... een kreet van verrassing ontsnapte hem. Ontsteld keek hij om zich heen. Er heerste namelijk een onbeschrijflijke wanorde in de anders zo keurig opgeruimde kamer van zijn vriend. Alles stond schots en scheef door elkaar, de kast stond open en de inhoud lag chaotisch in stapels op de vloer en de laden van de schrijftafel waren half geopend...

« Lieve help », mompelde Watson. De boel is helemaal overhoop gehaald ! Diefstal ! Diefstal in het huis van de detective. Geagiteerd riep hij : « Sherlock ! Sherlock ! Kom dan toch ! Je bent bestolen !...

Sherlock Holmes stak kalm een verse pijp op en keek met een tamelijk verbaasde uitdrukking op zijn flegmatiek gelaat de kamer rond. Peinzend mompelde hij « Hm ! » en stak daarna de pijp weer in zijn mond.

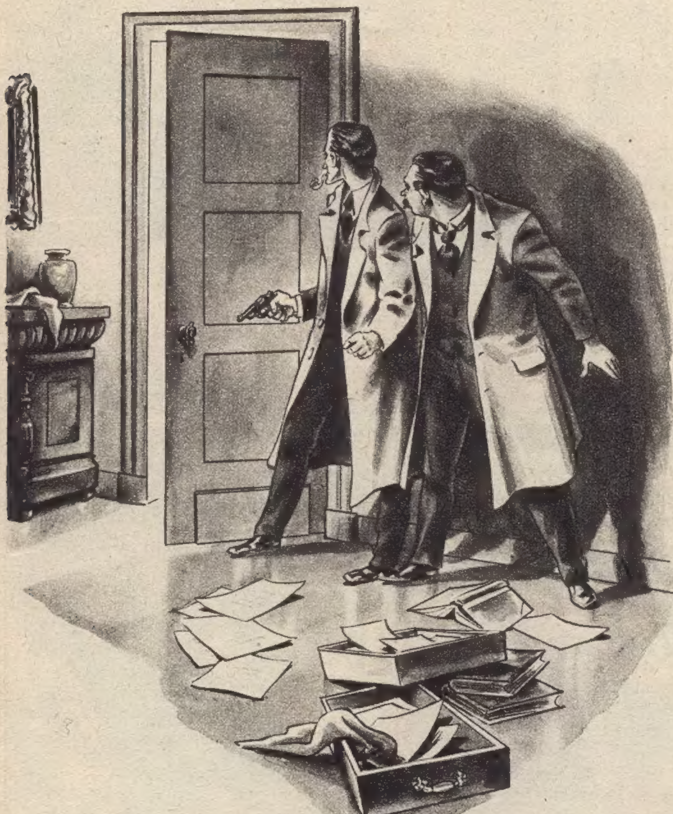
Geërgerd door de kalmte van zijn vriend, riep Watson : « Maar an, zeg je niets ?... Terwijl zijn héle huis leeggeplunderd is misschien, zegt ie alleen maar « Hm ! » Begrijp je dan niet, dat morgen in alle Engelse bladen zal staan : « Inbrekers slaan hun slag » in het huis van de beroemde detective Sherlock Holmes ! »

« Hm ! » bromde Holmes opnieuw.

« Kerel, je maakt me razend met je ge « hm ! » riep Watson. In twee passen was hij bij de schoorsteenmantel. « Alsjeblieft ! Ze hebben het ook nog op je leven gemunt gehad !... Hier, een broodmes en een hamer ! Zeg je bij toeval nu nóg « Hm ! ? » Kwaad wilde hij de hamer oppakken om hem als bewijsstuk te tonen.

« Ik zeg : afblijven, Watson ! » zei Holmes glimlachend, « je geagiteerdheid doet je vergeten, dat je nooit een corpus delicti mag aanraken ! » Plotseling keek hij scherp naar iets en liep op de kast toe, waar hij tussen duim en wijsvinger iets uittrok, dat hij tegen het licht hield.

Watson bemerkte daarbij het bekende schokje van Holms' hoofd en begreep dat hij iets zeer belangrijks moest ontdekt hebben.

« Watson, wat vind ik hier ? » zei Holmes peinzend, « ... een vrouwenhaar ! » Hij toonde zijn vondst en vroeg : « Wat zegt je dit haartje ? »

Watson bekeek het haar van alle kanten. « Hm !... tja... eigenlijk niet zo heel erg veel... 't is een lang haar... en een dun... maar daar houdt 't dan ook mee op ! »

« Dit is een haar, Watson », doceerde Holmes, « van een vrouw van middelbare leeftijd !... en deze schroeiplek hier duidt op onduleren van het haar. We hebben dus te maken met een misdadigster, die van orde en netheid houdt, anders zou ze zich geen moeite geven heur haar te verzorgen ! »

« Warempel, daar zit iets in », vond Watson, en tezelfder tijd deed ook hij een ontdekking. Op een inktpot op de schrijftafel. « Kijk, onze bezoeker of bezoekster heeft de domheid begaan een visitekaartje achter te laten in de vorm een duidelijke vingerafdruk ! »

« Ha, dat zal ons misschien dichter bij de oplossing brengen », zei Holmes tevreden. Hij haalde zijn befaamde loupe te voorschijn en bestudeerde enige ogenblikken ingespannen de vingerafdruk. Toen zij hij nadrukkelijk : « Alweer van een vrouw ! Waarschijnlijk dezelfde ! »

« En hier... kijk eens !... Die krasjes, enige millimeters van de afdruk verwijderd ! »

« Dat zijn krasjes van de nagels ! » riep Watson, blij dat hij ook eens een gevolgtrekking kon maken.

« Goed zo, Watson ! » prees de detective, « en juiste combinatie ! Die krasjes betekenen, dat de dievegge lange, goed onderhouden, puntige nagels heeft. We hebben dus te doen met een vrouw, die zeer gesteld is op haar uiterlijk — denk ook maar aan haar geonduleerde haar van daarnet. Je zou dus bijna zeggen: een vrouw uit de betere kringen. » Plotseling wees hij naar een plek op de vloer : « Daar !... »

« Wat zie je, Sherlock », vroeg Watson benieuwd en liep in de richting van de aangeduide plek.

« Pas op ! Niet op trappen ! » riep Holmes en trok hem bij zijn mouw terug.

« Wat is dat dan ? » vroeg Watson geschrokken, « een tijdbom ? »

« Iets véél belangrijkers, beste vriend ! »... een voetafdruk ! Van een tamelijk vochtige schoen afkomstig !... En daar, vlak ernaast, nog een ! » Holmes knielde er bij neer, « en alweer... van een vrouw ! »

« We mogen dus wel gerust aannemen, dat we met één en dezelfde vrouw te doen hebben », concludeerde Watson.

« Ziezo », lachte Watson, « haar signalement hebben we dus al ! Nu nog de beweegredenen !... Mis je niets ? »

Even verloor Sherlock Holmes zijn bijna spreekwoordelijke kalmte. « Drommels, de documenten van de « Groene Smaragdaffaire ! »... Snel liep hij naar de schrijftafel en zocht in een lade. « Gelukkig, ze zijn er nog ! » zuchtte hij verlicht. « Maar wat heeft die vrouw hier dan toch gezocht ? »

« Wil ik je eens wat zeggen, Holmes ? We zijn daarnet juist op tijd thuis gekomen. We hebben haar op het kritieke ogenblik gestoord !... »

Plotseling zweeg hij en luisterde scherp toe. « Stil !... Ik hoor wat in de gang !...Luister !... **Ze komt terug !!!** »

« Vooruit, achter de deur ! « fluisterde Holmes, « we moeten haar verrassen !!!... » De beide mannen gingen achter de deur staan waardoor de vrouw zou moeten binnenkomen. « Geef me je revolver », fluisterde de detective, « de mijne ligt in de la van mijn bureau ! »

Plotseling hield het geluid op, en op hetzelfde ogenblik werd de knop van de deur omgedraaid... De revolver van Sherlock Holmes ging omhoog !... De deur ging open...

« **Handen omhoog !** » snauwde de detective en richtte zijn revolver op de vrouw, die in de deuropening verscheen... Een gil weerklonk en de vrouw sloeg de handen vóór de ogen van schrik.

« Help !... Help !... » riep ze in doodsangst, « Sherlock, help me dan toch ! » Verbouwereerd liet Holmes zijn pistool zakken.

« Grote grutjes », fluisterde Watson ontsteld, « Sherlock... je vrouw ! »

« Mary... jij ! » hakkelde Holmes.

En woedend viel mevrouw Holmes daarop uit : « Zijn jullie nou helemaal stapel geworden om me de stuipen op m'n lijf te jagen ? Foei, Sherlock, schaam je. Ik vind dit een aller miserabelst grapje ! »

« Maar Mary », stamelde de detective, « dit is geen grap !... Heb je dan niets gemerkt ?... De diefstal hier !... Kijk toch eens om je heen ! De heleboel is overhoop gehaald !... Zie je dan die wanorde niet ? »

Toen slaakte mevrouw Holmes een diepe, wanhopige zucht. « M'n man, de beroemde detective zegt wat ! » zei ze sarcastisch, « diefstal ?... 't Mocht wat !... » En toen weer hevig vertoornd : « **Nee, ik ben aan de schoonmaak !!!** »

P.-H. FRUITHOF.

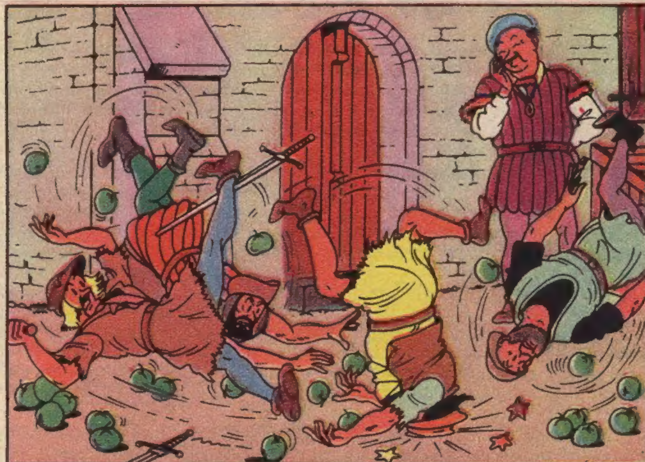
DE TARTAARSE HELM

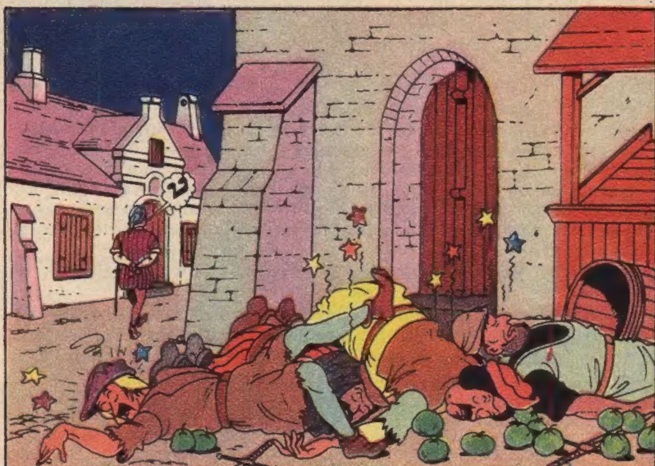
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

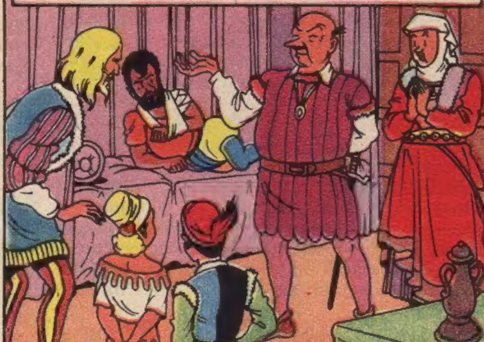
Lambik, Suske en Wiske hebben vriendschap gesloten met capitano Rabakol. Zij achtervolgen de man met de groene mantel...

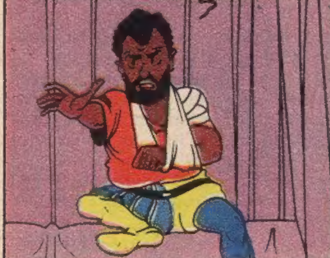

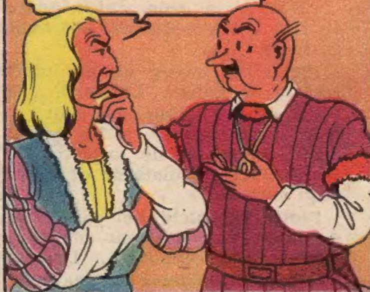

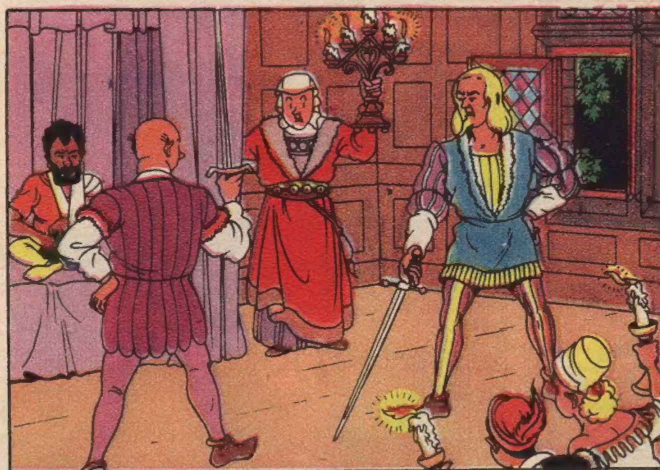

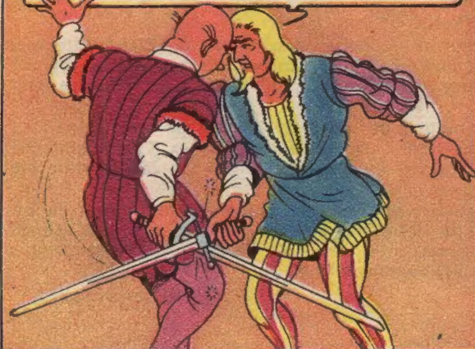

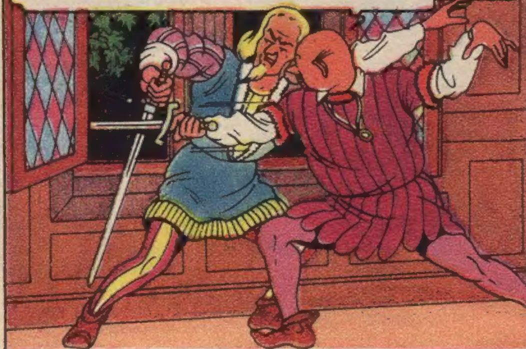

(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

Plotseling schreeuwt Alex het bevel :

Liggen! Pas op!

Een verblindend licht dat een geweldige hitte uitstraalt, glijdt over de rots precies op de plaats waar Alex en zijn soldaten staan

Getroffen door dit licht stuikt een soldaat neer...

Die ongelukkige! Bescherm jullie ogen!

Verschrikt blijven ze allen plat tegen de grond liggen. Nog steeds vaart het mysterieuze schip langs de kust en schijnen de dodende stralen op de rotsen...

De zon verdwijnt achter de wolken en de stralen doven uit op hetzelfde moment...

Men zou zeggen dat dit licht ontstaat en verdwijnt met de zon!

Enkele ogenblikken later waagt Alex een oogje...

Kom maar overeind, het schip is reeds ver weg!

Niet lang nadien verdwijnt het spookschip aan de horizon. Onze vrienden blijven nog een tijd staan om er zich van te vergewissen dat het niet terugkeert. Dan gaan ze naar de stad. Twee dagen later weet heel Carthago, dat de rijke Galo verantwoordelijk was voor al de ongelukken die de stad beproefden. De eerste opwinding voorbij, gaat alles zijn gewone gang en de geheimzinnige gebeurtenissen worden vergeten. Dan wekken zonderlinge voorbereidingen in de haven opnieuw de nieuwsgierigheid van de stedelingen..

Hoepel op! Je hebt hier niets te zoeken!

Wat gebeurt daar? Heb je iets gezien?

Neen... Niets ontsnapt aan het oog van die bewakers!

Aan boord van een schip, dat goed verborgen ligt, wordt koortsachtig gewerkt...

Zul je tijdig klaar komen, meester Julius?

Ik hoop het, heer, wij doen al het mogelijke!

Intussen in het paleis van de gouverneur. Segabal wordt streng ondervraagd

Je zegt dus dat Galo hier een kleine groep spionnen leidde die gereed waren op het gewenste moment op te treden, in opdracht van een leider wiens naam onbekend is en regeert over een eiland gelegen ten Westen van de Hercules Zuilen(1) Zo is het toch?

Ja. Meer weet ik niet. Galo vertelde me niet alles. Ik was slechts een medewerker van tweede rang...

Segabal, je zou er beter aan doen ons niet voor onnozele kinderen te aanzien. Je was de rechterhand van Galo! Vergeet bovendien niet dat je hoofd op het spel staat!

Ik verzeker u dat ik de waarheid spreek. Ik had slechts tot opdracht Lydas, de oude geleerde, te schaduwen. Hij is een leerling van de Archimedes. Hij heeft heel wat uitvindingen gedaan waarvan de wereld nog niets weet, met uitzondering dan van de wijzen en de zoekers van ons eiland, die reeds verschillende wonderbare uitvindingen exploiteren

Welke?

Onze geleerden hebben nieuwe wapens om op grote afstand te schieten geperfectionneerd. Wij hebben schepen die voortbewegen zonder zeilen en zonder roeiers, een machine die met water en vuur loopt, een vloeistof die ontploft en brandt en zonnespiegels veel sterker dan die van Archimedes. Lydas kende dit alles en wist zelfs meer en het is daarom dat wij hem ontvoerden. Wij willen zijn kennissen op ons eiland gebruiken!

En die verwenste Arbaces is nu ook naar daar getrokken met zijn ontplofbaar poeder!(2) Ik veronderstel ten minste dat hij die formule heeft?

Ja hij heeft een geheime formule. Hij toonde ze in het huis van Galo...

Weet je ten minste waar dit eiland juist ligt?

Het is te zeggen, ik...

Meester! Meester! Hij is verdwenen

(1) Gibraltar (2) Zie "De Gouden Sphinx"

(Wordt voortgezet.)

WAT ZOU JE KIEZEN?

STATISTIEK

Verkiezen :

1. De schilderdoos	28.8 %
2. Het woordenboek	18.8 %
3. De mecano	15.5 %
De voetbal	15.5 %
4. Het muziekinstrument	10.4 %
5. Het geweer	8.8 %
6. Zonder voorkeur	2.2 %

STEL je voor dat je van een ziekte genezen bent, doch gedurende een hele maand het huis en de tuin niet mag verlaten. De volgende voorwerpen worden je aangeboden om je op te vrolijken : een geweer met schietschijf — een groot woordenboek — een mecano — een muziekinstrument — een voetbal — een grote schilderdoos met penselen. **Wat kies je en waarom ?**

Zo luidde de jongste vraag in onze reeks openbare onderzoeken « Julie krijgen het woord ». De statistiek is een bevestiging te meer van de uitspraak dat we een volk van schilders zijn. In onze jeugd leeft de zin voor de kleur en lijn !

GEEF ME EEN INSTRUMENT

★ « Genezen » zegt ge, en **nog een maand in huis of in ons tuintje ? Neen, dat gaat niet ! Geef me dan een instrument. Ik toeter en maak een zo heise negermuziek dat moeder het opgeeft, en zegt : « Dokter, het gaat niet meer. Hij moet naar buiten, naar school, naar de zwemkom, gaan vissen, of iets anders, maar alleszins buiten ! »**

Walter Vierick, Gent : Een halfjaarabonnement.

EEN VOETBAL IS MIJN LEVEN

★ ... en dus zou ik een voetbal nemen, want voetballen is het allerliefste wat ik doe en... als ik dan aan 't voetballen zou zijn en ik schop een ruit in, dan zouden ze thuis niet opspelen. Ze zouden zeggen : « Hij is nog ziekelijk... » en ik zou geen rammeling krijgen.
Julien Verstraeten, Brugge : Een Corentin-album.

MIJN TROUWE VRIENDEN

★ **Ziek zijn is erg, en niet mogen studeren is nog erger ! Kijk daar nu mijn klein en groot woordenboek liggen beschimmelen ! Ik kan niet zonder hen. Zij zijn altijd te mijner beschikking, ze vergemakkelijken bereidwillig mijn werk, verrijken mijn verstand en houden me a a n g e n a a m gezelschap. Neen, ik kan niet van mijn vrienden scheiden.**
Marcel Meermans, Sint-Lambrechts-Woluwe : Een Kuifjespet.

EEN SCHILDERDOOS EN PENSELEN IS ALTIJD MIJN DROOM GEWEEST !

★ En wat zou ik schilderen, zeg ! Ik zou fijne tekeningen maken en ik zou me een ganse dag bezighouden. En mijn broer zou voorzeker zeggen : « Ge moet nog juist uw haar laten groeien en ge zijt Rubens ! »
G. van Hecke, Brugge : Een Kuifjespet.

HOE RAAR HET OOK MAG LIJKEN...

★ **Ik zou een woordenboek kiezen. Alhoewel ik graag schilder en schiet, staat het woordenboek me aan. Ieder woord doet ons dromen en brengt ons naar alle landen, naar de voorhistorische wereld, en van de lucht tot diep in de oceaan, met al die geheimnissen. Doe je ogen toe, en je droomt !**
Isidoor Buelens, Sint-Jans-Molenbeek : Een doos schrijfpapier.

IK KIES DE SCHILDERDOOS

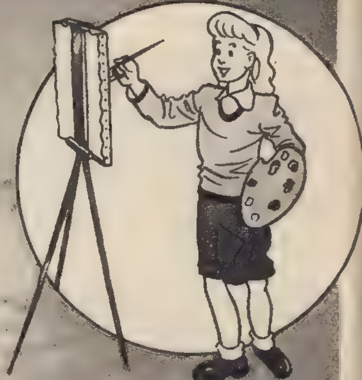
★ 'k Zou 't wel vreselijk erg vinden, indien ik gedurende een ganse maand ons huis niet mocht verlaten. Moest het echter toch gebeuren, dan zou ik ongetwijfeld de mooie schilderdoos verkiezen. Dan kon ik immers de prachtige bloemen uit onze tuin schilderen, evenals ons leuk kaboutermanneke, en stellig zouden de helden van Kuifje ook aan de beurt komen. Geloof me vrij, ik zou me geen ogenblik vervelen.
Rudi de Wachter, Deurne : Een doos schrijfpapier.

LEREN SCHIETEN TEGEN DE AANSTAANDE KERMIS

★ **... dat zou ik doen, moest ik een maand in onze tuin moeten blijven. Daarom zou ik dus het geweer en de schietschijf nemen. Maar, vermits ge op bladzijde twee zegt, dat het gevaarlijk is met wapens te spelen, zou ik gauw die verfdoos meenemen. Ik zou me op een gemakkelijke stoel zetten en de mooiste rozen van de wereld schilderen. Maar ik ben nu eenmaal niet ziek en dat maakt de kwestie moeilijker.**
Eduard Bousson, Blankenberge : Een wimpel.

EEN GROOT WOORDENBOEK

★... zou ik nemen. Zo zou ik veel zaken te weten komen die ik anders veel later maar eerst zou verstaan. Wordt er over iets gesproken dat ik niet versta, dan zou ik het kunnen zoeken en er veel bij leren.
Roger Bosmans, Heist-op-den-Berg : Een wimpel.

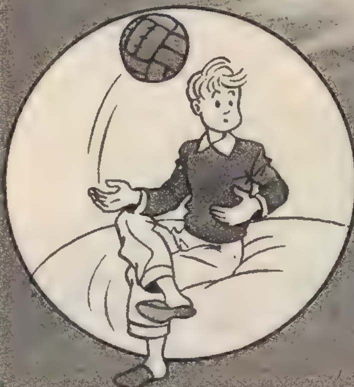

HET BESTE « ZOET-HOUDEND » MIDDEL

★ **... is volgens mij een mecanodoos. Heb je het ene gemaakt, en heb je er geen schik meer in, breek je het af en je maakt een ander model...**
J. Beumer, Apeldoorn (Holland) : Een spel.

EEN ACCORDEON ZOU MIJN ZIEKTE DOEN VERGETEN

★ Ik bezit er een, en in mijn vrije tijd is hij mijn beste vriend. Ik zou mijn ziekte wegspelen met de vreugdevitaminen uit mijn accordeon !
Emiel Carron, Brugge : Een spel.

EEN KLEIN MISVERSTAND

Een bedelaar steekt zijn muts uit en zegt :
— Een kleinigheid om te eten a.u.b., mevrouw !
— Wacht een ogenblikje, meneer, mijn man komt dadelijk terug.
— Neen, dank u, mevrouw, ik ben geen menseneter.

Hallo, de Bons!

Vergeet niet dat, in afwachting dat er op iedere TOSELLI-verpakking een Kuifje's bon staat, de BLAUWE vignetten van TOSELLI de waarde hebben van 'n 1/2 punt.

★

Je kunt de KUIFJE'S BON ook vinden op de producten :

VICTORIA : Koekjes, chocolade, caramellen.

MATERNE : Confituren, fruit en groenten FRIMA, fruitsiroop.

PALMAFINA : Kuifje's zeep, INA margarine, Chocosweet.

HEUDEBERT : Beschuiten en paneermeel.

★

Hier nog enkele ONBEKENDE ZENDINGEN. Indien je je pakje herkent, schrijf ons dan onmiddellijk :

X. van Gent : 50 punten — X. van Turnhout : 50 punten — X. van Antwerpen : 50 punten voor reeks I — X, 50 Vch opgezonden als staal zonder waarde — J. Wallez () : 50 punten voor reeks I — X. van Damme : 100 punten — A. Tuerlinckx, Scherpenheuvel : 50 punten voor reeks I.

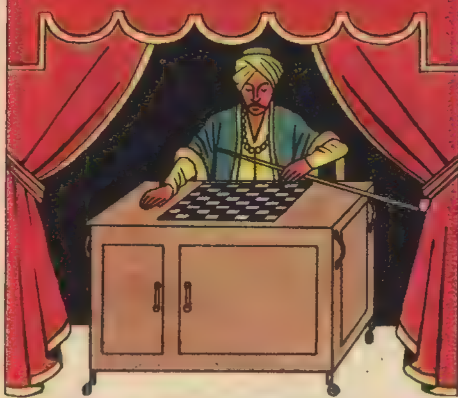
— Het is nutteloos hem uit te nodigen om met ons te komen spelen; hij heeft zo juist een Kuifje's puzzle gekregen !

1. — Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per serie	50
2. — Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren	50
3. — Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4. — Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks	70
5. — Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6. — Mooie KUIFJE's wimpel in drie kleuren	100
7. — Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8. — KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé, Model A	350
9. — KUIFJE's puzzle, Model B	500
10. — Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé	500

MEN ZEGGE HET VOORT !

Weldra vinden jullie op de geschenkenlijst de prachtige chromo's van KUIFJE in de collectie « ZIEN EN WETEN » met KUIFJE en BOBBIE en wetenswaardigheden over de Luchtvaart, de Marine, Auto's, Klederdrachten, enz...

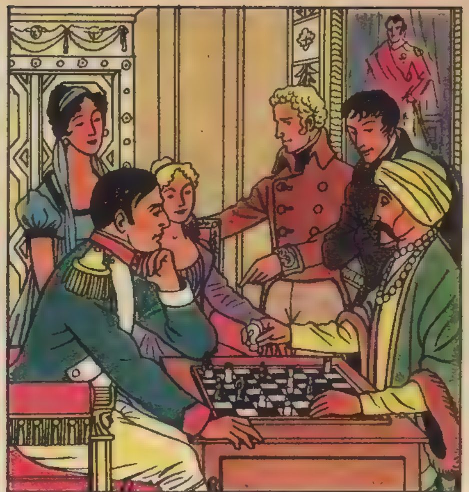

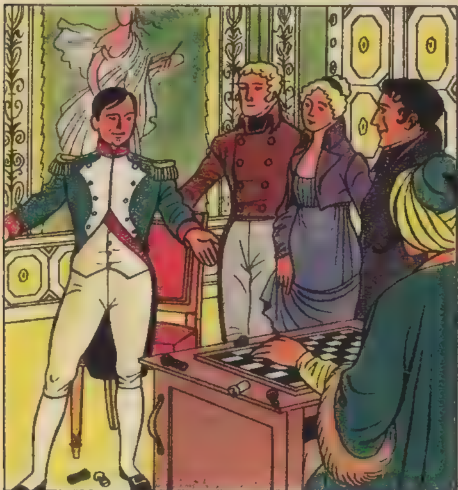
Meer dan een halve eeuw wist een automaat de nieuwsgierigheid en de belangstelling van de menigte gaande te houden. Het was een levensgrote automaat gehuld in een Oosters gewaad, gemonteerd op wielen. Binnen zaten er veren in, cylinders, enz., een ingewikkelde mechaniek die aan deze automaat toeliët schaak te spelen en de partijen bijna altijd te winnen.

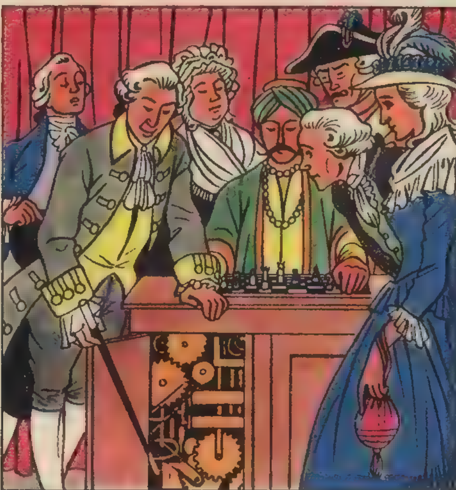
In 1809 liep Wenen storm om deze automaat te zien ! Wie was de geheimzinnige man die een automaat had gebouwd uit ijzer en hout, die op een verbazend intelligente manier schaak speelde, iets wat men toch slechts na een grondige studie en jaren lange oefening onder de knie krijgt ?
Napoleon bevond zich omstreeks die tijd te

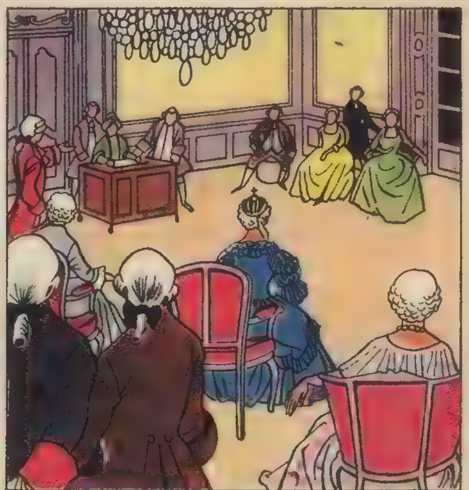
Schönbrunn en hij hoorde ook vertellen over de automaat.
— Breng die automaat hier ! beval hij op zekere dag.
Men zette de automaat in het midden van het grote salon en Napoleon nam plaats tegenover het wonder. De keizer speelde drie of vier maal volgens de klassieke methode en zette toen zijn ruiter bewust verkeerd.

De automaat zette de ruiter heel waardig op de juiste plaats en speelde toen zijn beurt. Napoleon herhaalde zijn trukjes verschillende keren, doch de automaat liet zich niet verschalken en bracht telkens orde in de zaken. Onverstoorbaar speelde Napoleon voort. De omstaanders kwamen steeds dichter en stonden reikhalzend naar het boeiend spel te kijken. Eindelijk gooide de automaat alle stukken door mekaar. Napoleon sprong schaterlachend over-

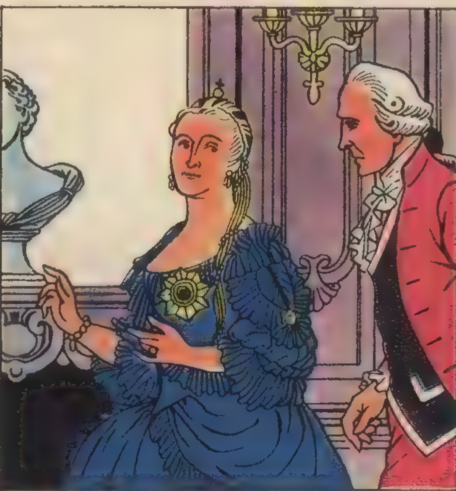
eind en riep : « Ik heb zelfs een automaat zijn geduld doen verliezen ! »
De Schaakspeler werd gebouwd in Rusland in 1776 door baron von Kempelen en eerst te Toula en Sint-Petersburg tentoongesteld. Even later bezocht hij al de Europese hoofdsteden. In Parijs verbleef hij van 1783 tot 1784. Sommigen beweerden dat de schaakspeler bestond uit nieuwe, uiterst fijne mechanische combi-

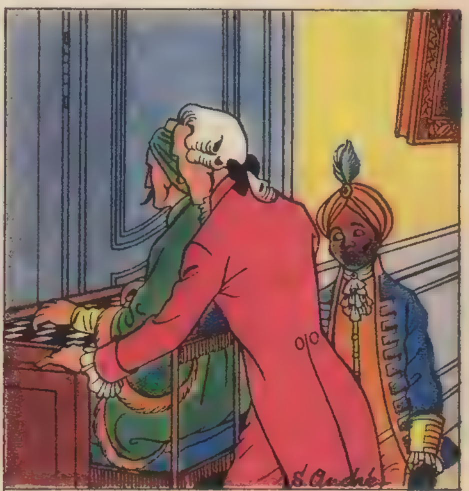
naties, anderen brachten er de electriciteit en het magnetisme bij te pas.
Katharine II, tsarin van Rusland, was een buitengewone schaakspeelster en toen ze van het mechanische wonder gehoord had, brandde ze van verlangen tegen de automaat uit te komen. Kempelen kwam met zijn automaat naar het paleis. Katharina speelde met de automaat, die al haar trukjes onverbiddelijk aan het licht bracht en de partij keer op keer won.

De tsarin voelde zich gekwetst. Zij wendde zich tot ingenieur Kempelen met de woorden :
— Ik koop deze machine. Zo'n speler wens ik steeds bij me te hebben, dat is ten minste een waardige tegenstander !
— Dat is onmogelijk, fluisterde Kempelen die lijkbleek werd...
— En waarom niet ?
– Majesteit, opdat die automaat zou func-

tioneren is mijn aanwezigheid noodzakelijk. Ik kan hem niet afstaan.
Katharina was verrast en alles behalve tevreden. Eindelijk gaf ze zich dan toch gewonnen.
Waarom echter weigerde de ingenieur de fantastische som die de tsarin van Rusland hem voor dit speelgoed bood ?
Kon Kempelen geen tweede automaat bou-

wen ? Hoe waagde hij het Katharina van Rusland niet ter wille te zijn ? Hij stelde zich daardoor toch aan allerlei straffen en vervolgingen bloot. De reden waarom hij weigerde moet dus wel van heel groot belang geweest zijn. De volgende week onthullen we hier het geheim van de schaakspeler !

(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG- -PIRATEN

De trein, die de kroonjuwelen van Ravonië, naar Liverpool moest brengen, verdween op geheimzinnige wijze. Sexton Blake kreeg van de spoorwegmaatschappij de opdracht dit mysterie op te helderen. De piraten hebben de trein in een verlaten steengroeve laten zinken...

Het schijnt jullie te amuseren voor terrorist te spelen !

Kalmpjes aan, mijnheer de machinist ! Wij zijn geen moordenaars, doch hebben een zwak voor het ontvoeren van treinen !

Een half uur later verlaten de piraten de steengroeve. Voor hen is deze overval gedaan en ze beramen alweer nieuwe plannen.

Breng de wagens terug naar de geheime basis, Blackie, en rij dan naar het Noorden voor onze volgende opdracht !

Intussen zetten Sexton Blake en Tinker hun opzoekingen voort...

Kijk eens naar de sporen op de grond, Tinker ? Ik verwed er m'n hoofd op, dat hier spoorlijnen gelegd werden. De trein heeft ze licht in de grond gedrukt !

Dus zouden die bandieten noch min noch meer dan 'n zijspoor aangelegd hebben ! Ze ontvoerden de trein dus ?

Inderdaad !... We staan voor een machtige organisatie die over grootscheepse middelen beschikt, Tinker ! Zulke piraten zullen nog van zich doen spreken !

Terwijl Sexton aldus zoekt en redeneert, vermoedt hij nog niet dat een kind hem de sleutel van het geheim zal geven. Het is de kleine Tommy Sprigg, die in de nabijheid van de steengroeve speelt en plotseling een eigenaardige muts ziet liggen...

GEVAAR

Hij zet ze op en stapt fier als een pauw naar huis...

Kijk eens, papa, naar de mooie muts die ik heb !

Ik vond ze bij de steengroeve...

Maar dat is de muts van een machinist ! Ik las juist in de krant, dat er in onze streek een trein verdwenen is... ik zal de politie verwittigen !

EEN UUR LATER WORDT SEXTON BLAKE NAAR HET POLITIE-COMMISSARIAAT GEROEPEN EN OP DE HOOGTE GEBRACHT VAN HET FEIT...

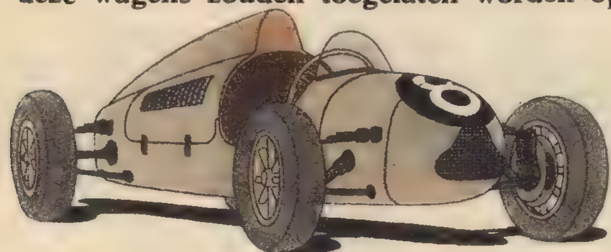
Tommy, je hebt een interessante ontdekking gedaan. Zou je nog de juiste plaats kennen waar je de muts zag liggen ?

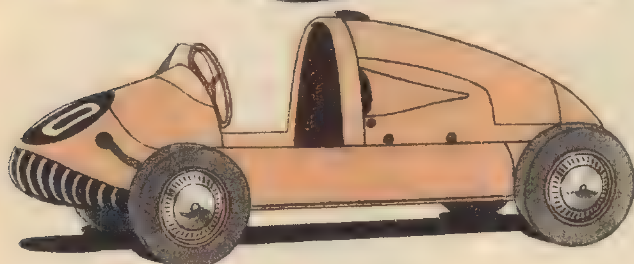
Prachtige autowedrennen in't verschiet!

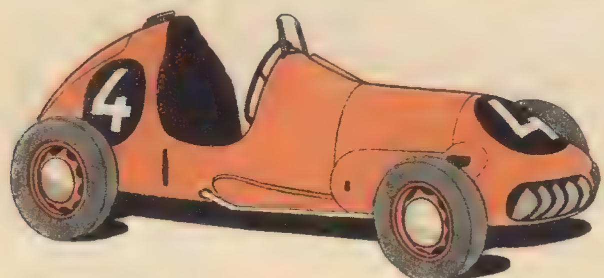

ZOALS jullie weten zijn niet alle renwagens volgens dezelfde formule gebouwd. Er bestaan drie formules, de eerste : auto's van 1,5 l. met compresseur of 4,5 l. zonder compresseur. De tweede formule : wagens van 2 l. zonder compresseur en eindelijk de auto's van 500 cm3 zonder compresseur.

De twee eerste formules kent men reeds van vóór de oorlog, de laatste is echter recent. Jaren lang heeft men moeten rede- en pennetwisten opdat deze wagens zouden toegelaten worden op de renbaan.

Van boven naar onder : Cooper 500 : *Motor van moto* Jap *of* Norton, *drijfkracht achteraan.* — J.B. 500 : *Motor met drijfkracht achteraan.* — Denuire 500 : *Motor vooraan, drijfkracht achteraan.* — F.R.S. de Riehl : *De enige 500 die er uitziet als een echte koerswagen.*

IN 1950 zagen we hen voor het eerst op het Europees Vasteland en ze maakten veel ophef. In Groot-Brittannië is men op het idee gekomen motoren van 500 cm3 te bouwen, dus een genre Simca, Fiat of andere wegluizen. De Engelsen hadden dan ook heel wat ervaring met deze motoren en een zekere voorsprong op de andere landen. Toch moesten de Engelse **Cooper** en **J.B.S.** met ernstige concurrenten afrekenen en hadden ze het niet onder de markt.

Het groot aantal 500 cm3 dat deelneemt aan de koersen mag op het eerste gezicht bevreemden, maar er zijn redenen toe. De **Talbot** en de **Ferrari,** om maar twee voorbeelden te noemen, kosten aan constructie en onderhoud millioenen per seizoen. Het financieel probleem van de 500 cm3 is lang niet zo groot ! Hun chassis weegt zelden meer dan 300 kg. en kan zelfs door een garagehouder gemaakt worden. De motor is veelal die van een motorfiets of kleine wagen die omgebouwd en op het chassis gezet wordt. Sedert een jaar werken dan ook vele mechaniekers aan hun koerswagen en we zullen ze dit jaar zien opdagen om de Engelsen te bekampen. Vorig jaar was de Franse firma **Deutsch & Bonnet** met haar motor Dyna-Panhard een geducht tegenstander, dit seizoen hebben er zich niet alleen Fransen, maar ook Zwitsers, Italianen, Duitsers en landgenoten aangemeld. Heel zeker zullen al deze concurrenten de lessen van het vorig jaar te nutte maken en hun beste beentje voorzetten. Maar wat heeft men nu aan 'n kleine renwagen ? In ieder geval moeten deze auto's, al zijn het dan serie-auto's, van uiterst goede kwaliteit zijn en uit de resultaten, behaald door deze kleine wagens, haalt men lessen voor de toekomst. Als de kleine 4 PK. Renault zo'n prachtige prestaties levert, is dit te danken aan de lessen welke de firma gehaald heeft uit de koersen van kleine renwagens.

Men mag dus aannemen dat de koersen van dit jaar met de 500 cm3 veel spektakel zullen maken, en dat de kleine wagens in de toekomst nog beter en comfortabeler zullen worden. En dan zijn deze koersen niet alleen spannend voor grote, kapitaalkrachtige firma's, doch ook voor de liefhebbers en de knutselaars !

D.B. 500 *(Deutsch en Bonnet), Frankrijk : Motor vooraan, type Dyna-Panhard.*

MONSIEUR VINCENT

Vincent is nu pastoor van Châtillon en hij kan de rijken bewegen de nood, die er overal heerst te lenigen. Een tijd later wordt het iedereen opgeschrikt door het bericht dat de pest uitgebroken is...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

De pest... Iedereen beefde van angst...

Vrouw Maton, bij de molen, werd het eerste slachtoffer !

O God, het is vreselijk ! We zullen dadelijk het huis sluiten en ons niet meer op straat vertonen !

Ik geloof niet, Mevrouw, dat de hemel dit van ons verwacht. Diegenen die zich niet sterk genoeg voelen om tegen deze gesel te strijden, mogen echter naar huis gaan...

Het was een vreselijke epidemie en het kostte Vincent en zijn getrouwen een onmenselijke inspanning om het lijden een beetje te verminderen.

Je hebt sedert drie dagen geen rust genomen, nu wordt het hoogtijd. Wees verstandig en rust uit, il zal iemand halen om je af te lossen...

Het is niet meer nodig, Monsieur Vincent, ik...

Wat is er ? Wat heb je ?

Raak me niet aan... Ik ben aangetast door de ziekte... ik... aai...

Iedere dag vielen er nieuwe slachtoffers en toch mocht men de moed niet opgeven en niet wijken voor de ziekte. Op een avond kwam Vincent doodmoe naar huis en zag dat er een groep mensen uit het huis van mijnheer de Barly kwam gelopen. de Barly genoot geen goede naam in het dorp en had, sedert de ziekte, zijn huis gesloten gehouden...

Hola, goeie mensen, waarheen gaan jullie ?

Maar niemand geeft antwoord en allen lopen zo hard ze kunnen. Vincent gaat binnen...

Hulp !...

Wie heeft daar geroepen ? Kom te voorschijn!

Haha, daar ben je ! Kom hier dat ik u neervel, bende nietsnutten !...

(Wordt voortgezet.)

Wie schuilt er achter deze deknaam?

Wanneer een jonge dichter een vers schrijft en het ter publicatie naar een tijdschrift zend, zal hij negen keren op tien het gedicht niet met zijn naam ondertekenen, maar met een pseudoniem ofte deknaam.

Waarom gebruiken de kunstenaars, en in 't bijzonder de dichters en de romanschrijvers een pseudoniem?

Meestal omdat hun eerste pennevruchten zonder vooroordeel zouden gelezen en gecommenteerd worden, en ook om eventueel de spotlust en de naijver van hun onmiddellijke omgeving te vermijden. Het is echter niet altijd de wens in hun milieu onbekend te blijven die er de jonge auteurs toe aanzet een deknaam te kiezen. Het gebeurt dikwijls dat zij hun familienaam te banaal of onwelluidend vinden. Wat zou men denken van een bundel tedere minneverzen geschreven door een Judocus Van de Pladutse?

STIJN STREUVELS

ERIK MONK

RENINCA

DE KLASSIEKE FRANSE VOORBEELDEN

In de geschiedenis van de letterkunde zijn er zo'n paar klassieke voorbeelden van grote Franse schrijvers, die hun naam niet zeer sympathiek vonden en zichzelve maar herdoopt hebben. Zo heette de grote Franse toneelschrijver en -speler *Molière* eigenlijk Poquelin en *Voltaire :* Arouet. Deze laatste heeft niet minder dan honderd zestig verschillende pseudoniemen gebruikt. Onder de deknaam Voltaire is Arouet wereldberoemd geworden.

Thans zijn er bij de Franse Société des Gens de Lettres (Vereniging voor Letterkundigen) niet minder dan duizend zeven honderd negen en vijftig schrijvers aangesloten die hun werken onder een pseudoniem publiceren !

DEKNAMEN IN DE VLAAMSE POEZIE

★ Jullie kennen reeds de figuur van de dichter *Albe,* die een veelzijdige letterkundige bedrijvigheid aan de dag legt als dichter, romancier, journalist, jeugdschrijver. Zijn jeugdverhalen, die hij onder de pseudoniem *Kapitein Zeldenthuis* geschreven heeft, behoren tot de beste jongensboeken. Deze twee pseudoniemen dekken de genaamde Renaat-Antoon Joostens, die in 1902, te Mechelen, geboren werd.

★ *Herwig Hensen,* die winnaar van de Driejaarlijkse Staatsprijs voor Toneelletterkunde in 1949, is geen genaturaliseerde Skandinaviër, maar een jonge Antwerpenaar met name Flor Mielants, die op 22 Januari 1917 in de Scheldestad geboren werd en als een van onze beste dichters moet aanzien worden.

★ Er zullen maar weinig kostschoolmeisjes zijn, die de gedichten van *Zuster Maria-Jozefa* niet kennen. Achter deze pseudoniem schuilt een van de schoonste Vlaamse vrouwenfiguren die in de wereld Henriette Haeck heette en een vooraanstaande plaats inneemt in de orde van de Zusters Kanunnikessen van het H. Graf.

★ Jullie kennen allen Karel van de Woestijne, die met Guido Gezelle, als een van de twee grootste dichters van ons land aanzien wordt. Weet je dat hij zijn eerste verzen publiceerde onder de pseudoniem *Erik Monk ?*

★ *Reninca* werd door de bekende criticus Urbain van de Voorde als een nieuwe Hadewijch in onze letterkunde begroet. Zij werd geboren te Puurs, op 13 September 1923 en heet Renée Lauwers. Zij heeft onder haar Latijnse doopnaam in enkele jaren tijds de hele Vlaamse jeugd met haar werk bezield. « Wassend getij » en « Zaad in de Wind » behoren tot de uitverkoren lectuur van de jongstudentenschap.

★ De criticus en essayist *Albert Westerlinck,* die sinds enkele jaren aan het hoofd staat van het letterkundig maandblad « Dietse Warande en Belfort », heet eigenlijk E.H. Prof. Dr. José Aerts.

★ *Anton van Wilderode* is een van onze meest begaafde dichters. Hij is priester, leraar van poësis aan het Klein Seminariee van Sint-Niklaas en heet E.H. Cyriel Coupé. In 1944 verwierf hij de poëzieprijs van de provincie Oost-Vlaanderen met zijn bundel « De Moerbeitoppen ruischten ».

DEKNAMEN VAN VLAAMSE ROMANSCHRIJVERS

★ *Aster Berkhof* is een vruchtbare jonge Vlaamse auteur die sinds de oorlog met zijn romans zoals de « Rotsen in de Storm », « De Houtvester van Sint-Gallen », « Patricia », enz., veel sukses geoogst heeft. In het burgerleven is hij leraar aan het Koninklijk Athenaeum van Antwerpen en heet Louis van den Berg.

★ *Johan Daisne* is een van onze beste romanciers en ook een goed dichter en toneelschrijver. Hij kreeg in 1946 de Driejaarlijkse Staatsprijs voor Toneelen letterkunde met zijn toneelstuk « Het Zwaard van Tristan ». Johan Daisne werd geboren te Gent op 2 September 1912, is thans bestuurder van de stedelijke openbare bibliotheek van Gent, en heet eigenlijk Herman Thiery.

★ Moest men jullie vragen wie Alfons De Ridder was, dan zouden jullie waarschijnlijk niet weten wat gezegd. Maar, wie *Willem Elsschot* is, dat weet iedere jongen sinds men zijn roman *Kaas* voor enkele maanden voor de micro heeft voorgelezen. Willem Elsschot is een Antwerpenaar, geboren op 7 Mei 1882, en heeft verschillende boeken en verzen geschreven die tot de beste van onze letterkunde gehoren.

★ De stem van *Marnix Gijsen,* de correspondent in Amerika van de B.N.R.O. hebben jullie ook reeds gehoord. Marnix Gijsen is de schuilnaam van Prof. Dr. Jan-Albert Goris, die in 1899 te Antwerpen geboren werd en zich tijdens de jongste jaren als romancier van formaat deed gelden.

★ Dat de echte naam van *Stijn Streuvels* Frank Lateur is, dat zullen vele Kuifje's lezers reeds weten. Hebben jullie van Stijn Streuvels reeds iets gelezen ? Het Kerstekind, b.v. ?

★ En hiermee weten jullie wie er achter de voornaamste pseudoniemen in de Vlaamse letterkunde schuil gaat. Daarmee mag echter nog niet gezegd, dat je deze dichters en schrijvers kent. Je mag echter niet nalaten hun werken ter hand te nemen, maar daarvoor heb je een gids nodig. Zo je er geen vindt in je vader, leraar of jeugdleider, dan zal « Kuifje » je steeds graag helpen.

Johan DE BRABANDER.

ALBERT WESTERLINCK

ALBE

WILLEM ELSSCHOT

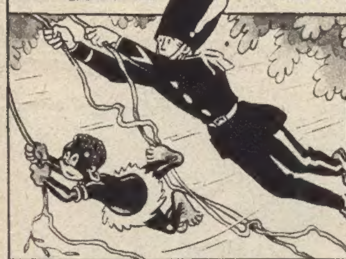
Victoria presenteert
CHOKO Het Nikkertje

Zodra onze vrienden in de hut zijn, snijden ze de touwen door!

Vlug als de apen zwieren ze door de lucht...

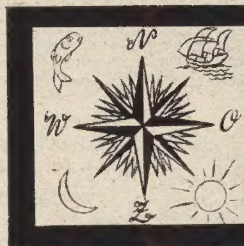
De lekkerbekken volgen hen te voet...

Plotseling... O ramp der rampen!

(Wordt voortgezet.)

uit de vier WINDSTREKEN

Het kleinste televisieapparaat

Lawrence White, een zeventienjarige Engelsman, maakte van oude voorwerpen een televisieapparaat dat slechts acht duim hoog is. Het scherm is vierkantig en een zijde meet anderhalve duim. Het is het kleinste televisie toestel ter wereld.

HOE OUD IS DE SLEUTEL?

REEDS de Egyptenaren hadden 3.000 jaar voor onze tijdrekening sleutels in ivoor en hout die zeer sterk op de onze gelijken. In het oud Testament lezen we « Ehud liep naar de gang, sloot de deuren die er in uitgaven. Zijn dienaren namen de sleutel en openden de deuren... »

In het kleinste museum op het eiland Elba krijgt men een gouden sleutel te bewonderen die Napoleon aan Josephine de Beauharnais had geschonken en waarvan de waarde thans geschat wordt op 10.000 dollar. Het is bekend dat de Franse koning Lodewijk XVI een passie had voor sloten en sleutels en men hem in de wandeling « koning-slotenmaker » heette. Nu, hij kende er iets van, en twee jaar lang knutselde hij aan een magisch slot waarvan hij alleen de toverformule kende.

Het kostte de Franse slotenmakers heel wat kopbrekens voor ze het « Sesam open u » kenden : iedere keer als men de sleutel in het slot stak, verschoven de inkepingen zodanig dat één draai van de sleutel er in werkelijkheid zes en dertig waren !

LUCIFERS ZIJN BANG VOOR ZEEP...

LEG de lucifers in de vorm van een ster in een kom water. Gooi nu in het midden van de ster een stukje zeep en je zult bemerken, dat je lucifers dadelijk naar de rand van de kom vluchten alsof ze schrik hadden voor zeep. Doop nu een klontje suiker in het midden van het water en... onmiddellijk komen de lucifers naar het midden recht op het stukje suiker af. Waarom? Alles speelt zich af aan de oppervlakte van het water, dat als 't ware overdekt is met een elastisch vlies. De zeep lost op en vermindert de elasticiteit van het vlies in de kring van de lucifers en deze worden, door de druk van buiten, uiteengerukt. Het klontje suiker dat je in 't midden van de kom legt, zuigt het water op en er ontstaat een stroming van buiten naar binnen. Met deze stroming worden de lucifers naar het midden getrokken !

FREDERIK ZOU DESERTEREN, ALS...

FREDERIK II, koning van Pruisen, was niet alleen een groot veldheer, hij had een scherpe geest en staat bekend als een der intelligentste monarchen ter wereld. Over hem worden talrijke anecdoten opgedist. De Zevenjarige oorlog, die Frederik met Engeland voerde tegen Frankrijk begon heel slecht voor Pruisen. Heel dikwijls dacht men dat hij het spel verloren had en de soldaten deserteerden in massa. Op zekere dag bracht men een grenadier voor de koning die betrapt was op het ogenblik dat hij het wou afstappen.

— Waarom wou je me verlaten? vroeg de koning.

— Sire, uw zaken gaan veel te slecht.

— Ja, schitterend gaan ze niet, je hebt gelijk maar, vecht nog éénmaal en... als de zaken dan nog niet beter gaan, trekken we er samen uit! Frederik de Grote moest niet deserteren, zijn onuitputtelijke energie brak eindelijk de macht van zijn tegenstrevers.

DE ONGENODE GAST

TER gelegenheid van het Festival van Groot-Brittannië diste een Engelse krant volgende anecdote op : De Festival van Groot-Brittannië werd in 1851 geopend door koningin Victoria, vergezeld van de hertog Wellington. Koningen, prinsen, edellieden, ministers en staatslieden waren uit de vier windstreken gekomen om de openingsplechtigheden bij te wonen. Nadat het grote koor het « Halleluja » had gezongen en de eigenlijke plechtigheid begon, kwam er een Chinees binnen, uitgedost in een schitterend zijden gewaad. Heel waardig schreed hij tot de koningin, boog, volgens de Oosterse zeden, met het hoofd tot op de grond... Wie was deze geheimzinnige vreemdeling ? Wie nodigde hem uit ? Niemand wist het en niemand kende voldoende Chinees om het hem te vragen. De vreemdeling kende geen woord Engels en men fluisterde dat hij de keizer van China in hoogst eigen persoon was...

Men vroeg de koningin wat men doen moest en welke plaats men de vreemdeling zou geven ? Zij wist het ook niet maar wou de edele Chinees met de waardigheid en eerbied behandelen die hem toekwamen, en duidde hem een plaats aan tussen de hertog van Wellington en de aartbisschop van Canterbury. En zo wandelde de Chinees met zijden gewaad door de tentoonstelling, glimlachte en boog naar de juichende menigte.

De volgende dag wou het Engelse Hof er toch het fijne van weten en het ingesteld onderzoek bracht aan het licht dat de nobele Zoon van het Hemelse Rijk eigenaar was van een jonk die op de Theems lag en toegankelijk was voor het publiek tegen één shilling per hoofd !

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Barelli en inspecteur Moreau achtervolgen gevaarlijke schurken. Tijdens een storm worden onze beide vrienden over boord gegooid en spoelen aan op een onbekend eiland...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)